

Per esgarrapar el vot dels indecisos, tant el PP com el PSOE s'han llançat a fer promeses electorals de caràcter econòmic. Des de l'exempció de l'IRPF fins al retorn de 400 euros per contribuent o l'eliminació de l'impost de patrimoni. No expliquen d'on traurien els diners. Però l'elector ha de saber que ningú no dóna duros a quatre pessetes.

En un context en què el ciutadà rep cada dia informacions negatives sobre la marxa de l'economia, se li apuja la quota de la hipoteca, veu com l'IPC s'ha disparat i el sou no li creix tant com els preus, els candidats que tenen possibilitats d'arribar a la Moncloa han llançat un reguitzell de promeses electorals per subhastar els diners que, aparentment, sobren a l'estat. Tant el candidat socialista, José Luís Rodríguez Zapatero, com el popular, Mariano Rajoy, ofereixen tota mena de descomptes fiscals, incentius per a empreses, per als pensionistes i per a les dones, amb l'argument bàsic que l'estat té uns 26.000 milions de superàvit del 2007 que pot gastar com li sembli.

Són viables totes les promeses?

La resposta és un sí matisat, perquè les rebaixes fiscals que es puguin aplicar la pròxima legislatura se les menjarà la inflació. "Si ens apugen el sou del 2008 el percentatge corresponent a l'IPC, pagarem més que no pagàvem el 2007 i el creixement de la quota que ens

toqui d'aportar a Hisenda serà superior, perquè s'aplica la progressivitat en fred dels impostos", assegura José María Tovillas, professor de dret financer i tributari de la Universitat de Barcelona. Aquest expert denuncia que "tots els governs, tant del PSOE com del PP, s'han aprofitat d'aquesta progressivitat en fred. I la societat no és conscient que sempre paguem més d'allò que tocaria de pagar tenint la mateixa riquesa". Tovillas posa un exemple molt gràfic per a sostenir el que considera un "escàndol": "Si un any guanyes 100, en pagues 20 a Hisenda, i quan en guanyes 104 en pagues 21, en comptes de 20,2, que és el que correspondria per increment de riquesa."

En la mateixa línia es pronuncia Joan Carles Bailach, professor de dret financer i tributari de l'Escola Universitària d'Estudis Empresarials de la UB: "Els tècnics i polítics que fan la promesa ja s'han preocupat que siguin assumibles als pressupostos generals de l'estat i que encaixin en la política econòmica general. Hauran d'encabir les propostes del

partit que guanyi als pressupostos, però la cosa més evident és que les haurem d'assumir entre tots els contribuents, no hi haurà cap més remei." El pressupost necessari per a pagar els regals de campanya es dispara força més enllà del superàvit que va registrar l'estat l'any passat, però això no preocupa els polítics que ofereixen els regals als seus potencials votants, perquè ja els han explicat que hi ha més maneres de retornar a la caixa els diners que puguin necessitar.

Deixant de banda les xifres que cada dia apareixen com a resum dels actes preelectorals, com ara la pluja de milions per a millorar la infraestructura viària de la capital espanyola, allò que més agrada als candidats és entrar en la vida econòmica del contribuent i donar-li l'esperança que la seva situació financera millorarà d'allò més, en canvi del seu vot.

Supressió de l'impost sobre el patrimoni. Una de les primeres promeses que han aparegut a la precampanya és

El pensionistes són un dels blancs preferits dels polítics a l'hora de fer promeses. Ara els ofereixen pensions mínimes fins a 800 euros.

la supressió de l'impost sobre patrimoni i actes jurídics documentats, un impost que només conserven els estats francès i espanyol, i que té el rècord de ser el més elevat de tot el món: des del 0,20% fins al 2,5% del valor. En aquest capítol, PSOE, PP i CiU defensen la derogació de l'impost, que representa per a l'estat uns ingressos anuals de 1.400 milions d'euros, "una càrrega perfectament assumible per a la caixa de l'estat", explica José Maria Tovillas.

Per una altra banda, Joan Carles Bailach apunta que la supressió d'aquest impost "no representa cap gran pèrdua d'ingressos per a l'estat", però adverteix que "els ingressos que es deixen d'obtenir per aquest concepte s'hauran de recaptar a partir d'uns altres. Tenint en compte que aquest impost, i el de successions i donacions, són cedits a les comunitats autònomes, l'estat els podrà substituir per impostos estatals o obrir vies per tal que les comunitats autònomes obtinguin nous ingressos."

Pel que fa a l'impost sobre successions i donacions, la situació varia molt segons

el territori que el recapti, de manera que es fa gairebé impossible de quantificar quina pèrdua d'ingressos significaria, si es reduís, per als comptes de l'estat i de les comunitats autònomes; ni PSOE ni PP no en proposen la desaparició. Així doncs, les comunitats forals no exigeixen el pagament d'aquest impost entre ascendents i descendents i cònjuges. Alguns altres territoris tendeixen a reduir-lo, com s'ha fet al País Valencià i a les Illes, mentre que Catalunya ha quedat enrere. En tot cas, el professor José Maria Tovillas recorda que, "si bé implicaria una minva en la recaptació de les comunitats, aquestes fa temps que van apujar alguns altres impostos que els han permès d'augmentar el còmput de recaptació final".

L'impost de la competitivitat.

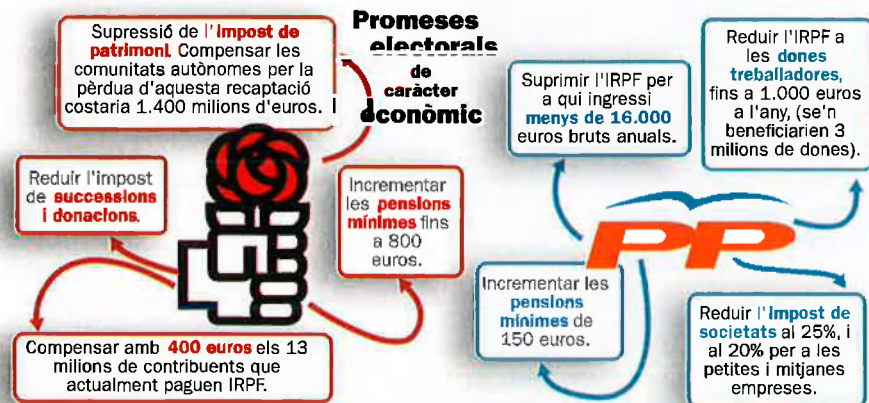
L'impost de societats també ha entrat a la campanya. Conscients que el col·lectiu d'empresaris representa un gruix important de vots, socialistes i populars prometen de reduir aquest impost, tal com ja han fet molts països europeus

per atreure capital estranger i garantir la competitivitat de les seves marques dins el territori propi. L'executiu de Zapatero ja ha aplicat una rebaixa d'aquest impost, que va passar del 35% al 30%. Ara ofereixen de reduir-lo fins al 25%, i per a les pimes fins al 20%. A parer de Joan Carles Bailach, "el tractament que rebí aquest impost suscita un debat delicat, perquè els ingressos que produeix són un puntal important de l'estat, i afectarà d'una manera més substancial com més es rebaixi". En aquest sentit, José María Tovillas destaca que "durant aquests darrers anys, l'impost de societats ha donat a l'estat més diners d'allò que s'havia pressupostat, perquè les empreses han tingut més beneficis dels previstos; aquests ingressos contribueixen en gran mesura al superàvit de l'estat". Però aquest expert adverteix del perill que pot significar que ara es redueixi aquest impost: "Si les empreses no tenen tants beneficis, en consonància amb el context econòmic internacional actual, la quantitat de diners que aportaran en concepte d'impost de societats serà menor. Es un risc que no preveuen els qui fan la promesa."

A banda, Tovillas apunta que darrerament la Seguretat Social ha tingut superàvit i té un fons de reserva de 40.000 milions d'euros, però si creix gaire la desocupació, s'han de pagar prestacions i les empreses no cotitzen tant perquè tenen menys treballadors, "potser no serà fàcil de suportar, perquè de moment hi ha deu milions de pensionistes i la xifra anirà creixent".

En canvi, pel que fa a la proposta d'augmentar les pensions mínimes entre 150 euros i 250 –segons el candidat–, hi ha consens entre els experts que no afectaria significativament els pressupostos de l'estat, perquè es pot recórrer al superàvit sense que els altres serveis públics se'n ressentin. De fet, les pensions són una despesa de transferència de l'estat, és a dir, un servei públic que els representants polítics tenen l'obligació de preservar.

Joan Carles Bailach critica en aquest sentit que es parli de com distribuir el superàvit des del punt de vista electoralista quan "a casa nostra tenim pensionistes que tenen veritables dificultats per a pagar el lloguer o no poden pagar una residència per a viure dignament si ho necessiten".

Font: EL TEMPS

Menys declaracions de la renda.

L'estrella de les promeses, però, és l'IRPF. Socialistes i populars juguen amb aquest impost que a l'estat espanyol grava l'activitat laboral de 13 milions de contribuents. Des de reduir-lo a determinats col·lectius fins a eximir-ne totalment aquells que guanyin menys de 16.000 euros bruts anuals —el límit actual és de 9.000 euros—, passant per un regal de 400 euros a tots els contribuents. La recaptació de l'estat es nodreix en bona part d'aquest impost que, juntament amb el de societats, conforma el gruix dels ingressos de la seva caixa. En aquest sentit, és lògic que si s'apliquen mesures de reducció d'aquesta mena és perquè els responsables econòmics saben que la reducció d'un impost no significa automàtica-

ment menys recaptació per a Hisenda. La fórmula sembla senzilla: "Si la gent té més diners a la butxaca perquè no n'ha de pagar tants a Hisenda, pot gastar-los, i consumir significa pagar l'IVA i els impostos especials; si s'ho estima més, pot estalviar-los, i aleshores ho pagarà en IRPF pels interessos que ha cobrat derivats d'aquest estalvi. Per tant, l'estat continua recaptant per una altra via impositiva", conclou José María Tovillas.

Però encara hi ha un altre aspecte a tenir en compte. L'IRPF afecta tots els ciutadans amb una característica essencial, la progressivitat, de manera que el qui més té, més paga. Per això, en opinió de Joan Carles Bailach, "eliminar aquest impost en les rendes inferiors als 16.000 euros no afectaria gaire els

ingressos de l'estat, perquè se'n beneficiarien col·lectius com ara pensionistes, treballadors amb sous mínims o amb la primera feina, grups que ara ja paguen molt poc. Seria una decisió social, que implicaria fixar on volem que hi hagi el límit de renda de supervivència". En canvi, la decisió de reduir l'IRPF en dones treballadores, és a dir, una reducció basada únicament en el gènere, Bailach la considera "injusta" per a la resta de col·lectius, perquè només té un rerefons electoralista, però no social.

En tot cas, aquest professor de dret tributari considera que hi ha més prioritats abans que devolucions com la de 400 euros: "Plantejar ara la devolució d'aquestes característiques, quan tenim grans despeses que s'han d'afrontar, quan la indústria productiva se'n va, quan els investigadors marxen a l'estranger perquè aquí no se'ls ofereixen condicions dignes, quan tenim una gran assignatura pendent en R+D, quan la universitat ha de menester inversions, no em sembla correcte des del punt de vista de la hisenda pública."

Al rerefons de totes aquestes propostes hi ha la idea que el ciutadà tingui més diners a la butxaca i els pugui gastar. Així es potencia el consum per mantenir l'activitat econòmica, ja que s'incrementa la recaptació d'impostos com l'IVA.

Gemma Aguilera

Breus

Barcelona ofereix qualitat de vida, però és massa cara

Barcelona obté bona nota com a ciutat per als negocis, inversió estrangera, producció científica, qualitat de vida o salaris, entre més paràmetres que mesuren la competitivitat de les ciutats europees. Si els salaris són dels més baixos de l'Europa occidental, el cost de la vida se situa en el lloc 31 d'un total de 143 ciutats estudiades. Això es desprèn de l'Observatori elaborat per l'ajuntament i la Cambra de Comerç. La capital catalana manté el primer lloc en qualitat de vida per als treballadors. Però la ciutat ha d'avançar en el sector terciari i no viure només del comerç i

Barcelona, ben valorada per als negocis.

del turisme. Barcelona podria convertir-se en quatre anys en la segona ciutat triada per les multinacionals per obrir noves seus, i se situaria entre les més competitives del vell continent.

La CAM s'alla amb Sol Melià i reforça l'aposta turística

La Caixa del Mediterrani (CAM) s'ha associat amb el grup mallorquí Sol Melià per construir un hotel de luxe a Tenerife, una operació que constitueix la primera inversió directa de l'entitat en el sector del turisme —fins ara s'havia limitat al finançament. L'aliança reforça la intenció de la caixa valenciana d'afermar l'aposta turística en detriment de la urbanística, on havia concentrat el esforç aquest darrer decenni. La CAM va comprar fa poc el 40% del grup d'empreses Matutes, que promou la construcció de 4.000 habitatges a Cancún.